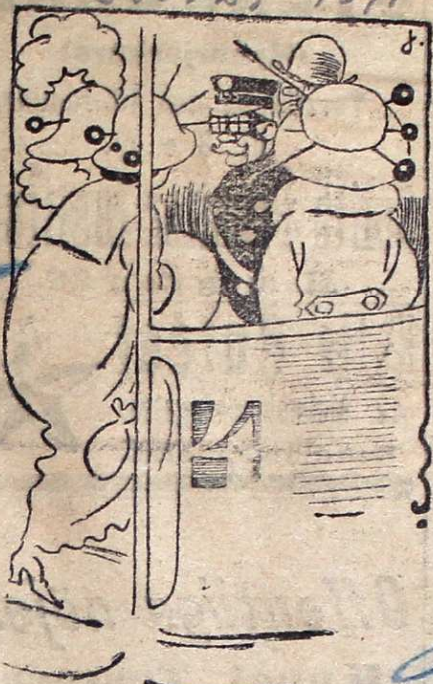

Ett ögonblick, om vi få se!

1912, 13/11

Våra älskvärda damers mindre älskvärda vana att beväpna sig med långa hattspjut har nu återigen lett till ett sorgligt resultat. Det var på en viss spårvägslinje, där konduktören, artigt och belevat tog en dam helt lätt i famn, så att hon inte skulle göra en allt för hastig avstigning under vagnens gång. Damen var naturligtvis tacksam, men som hon glömt att köpa små prydliga hattnålsskydd — pris endast 10 öre — råkade hon placera sitt ena spjut i en alltför riskabel närhet av konduktörens ena öga. Vilket försatte honom ur tjänstgöring.

Att ålägga damerna att skaffa sig hattnålsskydd vågar väl fortfarande Walden sig inte på, ty för kvinnor har han tydligen en alldeles särskild respekt. Vi skola inte vara indiskreta och efterforska orsaken.

Något bör emellertid göras, så vida inte spårvägspersonalen med tiden skall bli enögd eller kanske helt mista den synförmåga, som ej gärna kan undvaras i deras yrke. I samråd med vår tecknare ha vi därför utarbetat ett förslag till skyddsanordningar i konduktörens arbete. Vi överlämna förslaget med varm hand åt hr Walden. Det blir sedan yrkesinspektörens sak att kontrollera om anordningen är effektiv. Detaljerna skola vi inte ingående yttra oss om. Men skydden böra absolut ha dubbla "fönster", varvid "innanfönstren" böra tillverkas av särskilt tjockt glas. Atminstone 6 mm.

Går det inte att få våra kvinnor att upphöra med sitt "resande av livsfarligt vapen", så bör åtminstone spårvägsfunktionärerna skyddas. Vi andra få

klara oss på annat sätt. Det värsta vore om all agitation mot nålspetsarne komme att tydas, som ett nytt utslag av den maskulina illviljan mot kvinnornas rätt till ökad frihet. Men även med risk att bli missförstådd måste vi vid våra ögons ännu så länge, lysande ljus föra vår rättfärdiga kamp mot hattspjuten. Kampen är tydligen redan i full gång att döma av följande historia för dagen:

Det var i söndags. En röd nästan fullsatt vagn stod vid Tegelbacken. Den bakre plattformen var upptagen av ett lag glada unga män, som dragit ut i kampen mot hattspjuten. Deras fickor vore fulla av kork nog till en ordentlig simkudde. Just när vagnen skulle gå, kom en pelsombonad donna med en hatt i vagnshjulsformat och trängde sig upp på plattformen. Konduktören blev vid åsynen av den skönas väldiga vapen så smal, som man kan bli sedan en ångvält gått fram över ens syndiga lekamen eller man en längre tid haft Walden till förman. De unga männen sågo däremot mycket förtjusta ut. Genast damen kom upp på plattformen stack hon sitt ena spjut genom en rykande havanna, som en av de unge männen rökte på med stor andakt. Men i nästa ögonblick var donnans alla tre fruktansvärda hattspjut försedda med pilsnerkorkar. Hela vagnen fnissade. Konduktören vågade sig fram och krävde avgiften. Damen sade ingenting. Hon bara rodnade något. Men ögonen talade livligt och temperamentsfullt, då hon slet av sig korkarne, störtade ned av vagnen och in i en bil, som var upptagen av en äldre herre från landet, vilken inte tänkt på att taga med sig någon jul-

kork, då han gick ut bland de många förrorna i storstaden.

Mera ha vi ej inhämtat, men resten kommer naturligtvis på rättgångsspalten.

Ty damen måste — vid Birger Jarl! — givitvis taga revanche för det oförsynta dådet!